

“No et creïs necessitats”

No ho oblidis: té més qui necessita menys. —No et creïs necessitats. (Camí, 630)

31 de gener

Fa molts anys -més de vint-i-cinc- jo anava per un d'aquests menjadors de caritat, per a captaires que no tastaven cada dia res més que el menjar que allí els donaven. Es tractava d'un local gran que ateniien un grup de bones senyores. Després de la primera distribució i per tal de recollir les sobralles, hi anaven uns

altres captaires, i d'entre els d'aquest segon grup, n'hi va haver un que em va cridar l'atenció: era propietari duna cullera de peltre! Se la treia amb tota cura de la butxaca, amb cobdícia, se la mirava amb fruïció, i així que havia acabat d'assaborir la seva ració, tornava a mirar-se la cullera amb uns ulls que deien: és meva!, hi feia dues llepades per netejar-la i se la guardava altra vegada tot satisfet entre els plecs dels seus parracs. De debò, era seva! Un pobrissó miserable, que entre aquella gent, companya de desventures, es considerava ric.

Per aquells temps, jo coneixia una senyora, amb títol nobiliari, Gran d'Espanya. Davant Déu, això no compta per a res: tots som iguals, tots fills d'Adam i d'Eva, criatures febles, amb virtuts i defectes, capaços -si el Senyor ens abandona- dels crims pitjors. Des que Crist ens ha redimit, no hi ha diferència de raça, ni de

llengua ni de color, ni de nissaga, ni de riqueses...: *tots som fills de Déu.* Aquesta persona, de la qual ara us parlo, residia en una casa de llinatge, però no despenia per a si mateixa ni dues pessetes el dia. En canvi, retribuïa molt bé el servei, i la resta era destinada a ajudar els necessitats, mentre passava, ella mateixa, privacions de tota mena. No li faltaven, a aquesta dona, molts d'aquests béns que tanta gent ambiciona, però ella era personalment pobra, molt mortificada, despresa de tot per complet. M'heu entès? Ens basta, a més, escoltar les paraules del Senyor: *benaurats els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el regne del cel.* (Mt V, 3.).

Si vols arribar a tenir aquest esperit, t'aconsello que siguis moderat amb tu mateix, i molt generós amb els altres; evita les despeses supèrflues per luxe, per vel·leïtat, per vanitat,

per comoditat...; no et creïs necessitats. En un mot, aprèn com sant Pau *de viure en la pobresa i de viure en l'abundor, d'estar sadollat i de tenir fam, que et sobri i que pateixis penúria: tot ho puc en Aquell qui em conforta* (Phil IV, 12–13.). I com l'Apòstol, així també sortirem vencedors de la lluita espiritual, si mantenim el cor deseixit, lliure de lligams. (Amics de Dios, 123)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/dailytext/no-et-creis-
necessitats/](https://opusdei.org/ca-es/dailytext/no-et-creis-necessitats/) (19/03/2026)